

אמר עזמות...

מזל טוב וסימון טוב לכם ולכלנו רבותי! ירושלים עיר קדשנו וכולה "מזל טוב" חדש וגדול "מוכתר" כזה אשר כמו שאומרים הבריות לא כתרו אבותינו; הלא הוא — ז"ל פ"צ פ"ק שליט"א! יחודי ירושלים עדיין לא שכחו כבודו, את טעם של ה"מוכתרים" מימי שלטון התורכים, וזכרים הם כודאי מה היה תפקידו של ה"מוכתר" כשחולש פרעניות באו לעולם ואפילו כשהשנים בתוספון.

ויזכרו לטובה כל אותם המוכ"תרים, שהיו השכונות העבריות בעירנו חוסות בצלם, וכ"א היה מעיד על "נתינו", מתווך ומסדר ביניהם ובין ה"סאראיה" ע"ה. מסבל כהם "במשיש" או כמו שמ"א לזה חכם ספרדי אחד בעברית "מתן דמים בצפון" (ה"וו" זרופה). והוא — לא ה"חכם" — היה משלשל את חדמים לתוך כיסו "נהגה" — וזהו ה"חכם" בעירות ישראל ובשם שלפנים.

ידעו שאין אפשר להתמנים בלא הכישרות דמתא ובלי המלשין של המהל, כן אי אפשר לירושלים בלא הכיוכתרים שלה, וכל שכונה ושכונה על מוכתרה ושבת רק בלא "בקשיש" ובלא "סאראיה". מוכתר לזכרון משה לימין משה לקרית משה, לאהל משה ואפילו לה"חארת" אל תאנק, ולק השכונה היחידה, שהלכה עירית בלא "מוכתר", היתה שכונת החדרים, שעליהם נמנה ועד כל הכול — לים ה"יוצאים" מכנסת ישראל ולא נכנס סוס" לאנ"י ממונים, שעבר עליהם כלה יהודים יפים בעלי טהורין ו"יהודים כבדים" שיש להם פרטנסיות לרבות בעלי "מוסדות" ופקידו "פליינד" לאד" למיניהם, — כלם נוכחו שאין להם "מזל טוב" מה עשו? — עשו קשה ומעשה רב שהלועזים מודאים לדבר כזה בשם

אי "שטאטס" געטרייד", היינו: נתאספו למינון אחד ודע אשר מסכיבו נוצרה ספרות שלמה עוד לפני המלחמה, ושם דרשו בשבב הכי חר'למלך והעמדה למלכה...

והרבנית, אשר צדקנית זו אעפ"י שאינה מן הנשים המודרניות ש"ל כלי נכב עליהן, אעפ"כ יודעת היא מה שאמרו חז"ל, שאשון הכר הדין כחבר, והיא לובשת, במחילה את המכנסים כידוע, וישנה מסורת הגונה בירושלים, שהיתה "רבי צ"ו" כזו הידועה בשם "הרבנית מכריסם", עליה השלום, שציונותיה היו מטפחין על פניהם של כמה רבנים נאונים וגדולים שבזמנים החם, אשר היו כובשים את פניהם בקרקע כנגדה...

במיעוה הקשר הזה העשוי בתחבורות פוליטיות, מאחורי גבם של העד הלאומי עם הרבנים ה"דיפלומטיים" שלו, הבליונים, הפיישמינים והאוס"טרוכסקים למיניהם, ותחת חטמים של כל חכמי ועד הקהלה עם "בית הפניות" שלהם, (אנכי אינתי נזכה גם לוועד השמיטה חדש?) — הקשר הזה, אמרתי הצלחתי!

למן היום הזה זכרתי לא יחיי עוד מיעוה מה ומיעוה נגד ה"מוכתר" הח"ד"ש אשר נטל גדולה לעצמו, ולא לחינם אומרים הליוענים: "את זה לעומת זה עשה אלהים, בשעה שיעד הפרנק בפאריז, עלה ה"פינק" בירב

שלום" בודאי, פגע ל"ו בקודש ואין מורדין!

למרים אתם אנלי מתוך דברי שאני מתנגד הלילה למוכתר כבחווב המלאכים אשר במאה שערים? — לא מינה ולא מקצתיה, אהרבה "כל הסמפטיה שלי", כמו שאמרו הבריות, אל הרב שיש בו עכשיו תורה וגדולות, והוא דיון נפלא מתלמידיו של ר"ל לב דיון ז"ל וכיחוד נואם בחסדי עליון כידוע, שלא זכו לשמוע מפיו עד כה רק את ה"חכ"י, "הם"...

שלו לקיים מה שנאמר בתורתנו הקדושה: "הם" המדברים... *

ואידי דאיתנא להכא מיעוה למפר מעשה נאה ששמעתי פעם מפיו של ר' פינאל רבינוביץ הדרומי שלנו, וראויים הרבנים לשמעם מחמת שהם מבארים יצאת את הענין:

בשנית החמשנים — כך היה מספר היה בסניסק "פוליצמייסטור" (ראש האורחים) יהודי מומר בשם יעקבסון, אעפ"י שהיה מומר, בכ"ז היה אוחב ישראל, היה יוצא ונכנס בביתו של

הרב בפניסק שבזמנים החם, אלעזר משה הרבנין ז"ל, אחר מגדולי הדור, ושם היו בנישים לפניו כל מיני "מאב" לים כגון דגים ממולאים וגם לניקה הגונה וי"ש ש"פוטם בפטוטיחמליו, וחית מהדר, לקדש קידושא רבא לא דם בשבתות ובמועדים, אלא אפילו בימים החול, וגדולה לגומה שהיא מוכרת את הלכבות, ובאותה שעה היו כל עניני העיר נחתכים ומסודרים יפה כל צרכם, והכל אתי שפיר, גזיחה חז"ש כי תבוא על הקהלה, רדיפה מצד השלטונות ומצד הדוכסים — היה יעקבסון בא על שכרו במתן דמים בצפון" (עיון הפי"וש לעיל), והכל היה נעשה חר וחלק אין מועה מה ומעפצה.

וכהניע זמן שמחתנו, אין עדיד לומר שיעקבסון היה בראש השמחים ומכש"כ יומי חנים אלה חלים בפרוס ה"מריזיון" (הקריאה לצבא), שחלכבות היו זעום וחרדים והכיסים מתוחים, בשמחת תורה היה יעקבסון מופיע בבית הרב ומרבה באכילה ושתייה ז"ל ניבך, ומוצאי חגג אחר הכדלה היו ה"מריזיון", רחיינו בני הספענים נכ"סרו לעבודת הצבא זבני תעשירים היו

כלם בעלי זכויות כבודם, לא יעלה שאין חובת הצבא היה עליהם, והיה היום יבין נפלא לעשור הופיע בפניסק "איספראינים" ושכ"ה (המחזור) חוש ומעשה נכבד — אף הוא היה משומד ואינו נוסף לאי כדלישאל מיעוה הכסנו אפרו יתר האורחים, ובאותה שטחת קידוה בשבת פוע יעקבסון אף הרב לברכו בברכת חגג החש כנרתו כמה בקבוצי י"ש ופלא כיה בדגים ובשאר מיני מטעמים, מעשי די הרב נית להתפאר נכנס בגלופין ובחדוה של מיעוה פנה אל הרב ואמר לו כחאי לישנא;

רבנו פוליצמייסטור "יהודי" יש לנו ב"ה בסניסק זבנינו גם ל"א"ם פראווניק "יהודי" כלום חסד לנו אלא רבנו ה"ו"ד" י"ש וזמנה לנו מה אר"ן ש"א"ש

ועתה על הר נבות עלי לה מכשרת ציון הפרנקיסטיות, הרימי צבא מולך מכשרת ירושלים החרדה הרומי אל תיראי, אמרו לבעלי המוסדות והמר ליוולאך מירושלים "היוצאת" — הנה "מזל טוב" כ"ס"!